

Kolozsi László

SZERELEM

A nő, aki az este azt akarta, hogy Leának szólítsák, félig se felhúzott harisnyájában bágyadtan üldögélt az ágy végében, és azt gondolta: jó lenne, ha minél később ébredne fel, de az lenne a legjobb, ha csak akkor ébredne fel, amikor már behúztam az ajtót. A férfi kitakarva, meztelenül feküdt az ágyon. A nő, aki azt akarta, hogy Leának szólítsák, nézte a férfi ülepét. Lehajtott fejjel üldögélt, megnyit aludhattam, talán másfél órát – gondolta – vagy még annyit sem. Másnaposság okozta szomjúság gyötörte. A férfi felemelte a fejét.

– Öltözködik? Főzök magának, Lea, egy kávét – mondta a férfi. Lekecmergett a nő mellett az ágyról, meztelenül sétált át a fürdőszobába, és már kiscatnyában ment a konyha felé, miközben Lea állva igazgatta a harisnyáját.

Már megint azt akartam, hogy Leának szólítsanak, gondolta a Leának nevezett nő. A hangokból ítélve már fel is tette a kávét, megmondom neki, hogy azonnal, most elmegyek.

Lea felöltözött.

A csap fölé hajolva, a tenyeréből ivott vizet a fürdőszobájában. Bevérzett a szemem, mondta halkán, mikor a tükörbe pillantott. Kiballagott a konyhába, ahol a férfi, akinek már volt egy kis pocakja, gatyában ült a hokedlin.

– Elmegyek – mondta fáradtan Lea.

– Kérem, maradjon még. Nem akarom, hogy így menjen el, mint ha megbánta volna.

– Nem bántam meg, csak elmegyek.

– Mindjárt lejön a kávé.

– Nincs kedvem beszélgetni.

– Haragszik rám valamiért.

– Nem, csak el akarok menni.

A kávé közben sisteregve csordogált a füles alumíniumedénybe. Miközben Lea belelépett a cipőjébe, a férfi kitöltötte a csészékbe a kávét.

- Komplettdát kér hozzá?
– Semmit nem kérek hozzá.
– Legalább ezt igya meg. Megbeszélhetnénk, hogy mi legyen.
– Nincs kedvem megbeszélni semmit.
– Ne legyen már ilyen. Maga gyönyörű.
– Hagyjuk ezt – mondta Lea, a hangját a szokásosnál is mélyebbnek találta. A férfi eléfuraodott, hogy ne tudjon kimenni, de Lea csak az ajtóláncot látta, a férfit nem.
– Sokszor csinálja ezt? – kérdezte kifejezetten haragosan a férfi.
– Igen – felelte Lea –, nem is tudja elképzelni, milyen sokszor.
– Hányadik férfi vagyok ezen a héten? – kérdezte a férfi.
– Mit tudom én – mondta Lea. És elsírta magát. A férfi olyan gyengéden fogta meg a vállát, hogy Lea felnézett. Engedte, hogy bevezessék a konyhába, s leültessék a konyhaasztal mellé, amin mellesleg gőzölgött a kávé.
– Ne haragudjon – mondta Lea –, nagyon részeg voltam tegnap. Nem tudtam, mit csinállok.
– Semmi baj – mondta a konyhakredencnek támaszkodó férfi. – Kérem, ne sírjon.
Lea kézfejjével megtörölte az orrát.
– Maga, ugye, nagyon szomorú?
Lea két cukrot tett a kávéba.
– Én, ha nagyon szomorú vagyok – mondta a férfi –, le szoktam menni anyámhoz, vidékre. Reggelente kiviszem az asztalt a lugasba, szedek sárgadinnyét. És tojást, füstölt sonkát eszem, meg sárgadinnyét.
– És télen? – kérdezte Lea. Beleivott a kávéba.
– Télen nézelődöm, elsétálok a temetőkbe, kimegyek a tóhoz, ahol sok varjú van, nézem, hogyan szánkóznak meg bolondoznak a gyerekek. Nézelődöm. Tudja maga, milyen szép az, amikor a nyúl-szőr usankába belefúj a szél?
Lea letette a csészét.
– Meg vadászni járok. A téli cserkeléskor a legcsöndesebb minden, a fák, a barázdák, a lépések nyomában is legfeljebb a hó finom ropogása hallatszik. Elviszem vadászni egyszer, ha akarja, hajnalban indulunk, amikor még sötét van és hideg, de nem lesz szomorú, hiába gondolja, hogy szomorú lesz, és álmos sem lesz, hiába gondolja, hogy álmos lesz majd.
– Nem fogok magával menni soha sehova – mondta Lea.

– Miért nem tudja elmondani nekem, hogy mi van, hiszen látom, hogy el akarja mondani, és mégse mondja el.

– Mert az, ami van, nem magára tartozik, és nem tartozik senkire sem.

– De könnyebb lenne, nem?

– Nem hiszem, hogy könnyebb lenne. Attól még van, hogy beszéljek róla, nem veszi le a vállamról a súlyát, attól nem leszek kedvesebb és mosolygósabb, hogy beszéljek arról, amiről nemhogy magának sem, de soha senkinek nem beszélnék.

A férfi megint ott állt előtte, amikor az ajtóhoz ért.

– Ne csinálja ezt, mert sikítok – mondta Lea –, verjen agyon, erőszakoljon meg, tessék – mondta és széttárta a karját –, tessék – mondta még egyszer. – Itt vagyok. Azzal, hogy nem enged ki, nem fog segíteni rajtam. Nem lesz jobb nekem.

– Lekísérem – mondta a férfi –, legalább azt engedje meg, hogy le kísérem.

A férfi bement a fürdőszobába.

– Nem kell, hogy kísérem – mondta Lea, és kilépett az ajtón. Megnézte a névtáblát, azt hitte, jól emlékezett a férfi nevére.

A férfi a harmadikon érte utol. Nike melegítő volt rajta és edzőcipő. Lea látta a melegítőt a fürdőszobában, a szennyeskosár tetején.

– Ide figyeljen, Tamás, felejtsem el, ne kísérem le! – mondta.

– Higgye el, nekem is voltak nehéz időszakaim, de legalább valamit csinálni kell, nekem is sokszor eszembe jut, hogy jobb lett volna meg sem születni, de legfeljebb annyit megtehetne, hogy nem néz a másokra mindig olyan keserűen. Maga gyönyörű. Attól, hogy történt magával valami rossz, nem kell azt hinni, hogy csak rossz történik majd ezután is, nem kell a rossz elébe menni, és akarni, hogy rossz legyen, és várni, hogy rossz legyen.

– Igaza van, biztosan igaza van, lehet, hogy jobban reménykedem abban, hogy rossz legyen nekem, mint abban, hogy jó, mert ha jó lesz, akkor készületlenül ér, ha rossz lesz újra. Lehet, hogy ez védekezés. De szarok rá. Érti? Nem érdekel a véleménye. Menjen vissza, kérem – mondta a nő.

Leértek a bejárati ajtóig. Már meleg volt odakint, pár lépés után megálltak. Egy szőke lány biciklizett el előttük. A férfi odaköszönt neki. A férfi meg akarta fogni Lea kezét.

– Hagyjon! – mondta Lea.

A férfi, akit nem Tamásnak hívtak, nem erősködött tovább. Csüggedten visszasétált a lakásba, és cukor nélkül megitta a kihűlt kávéját. A szobában a bevetetlen ágyat nézte. – Mit kellett volna mondanom? – gondolta. – Egészen szép nő volt.

Az ágy szélén ülve nézegette jobb hüvelykujját. Rágta a körmét. Aztán hanyatt dőlt, és percekben belül elaludt. Nem sötét, hanem sziürke álmái voltak, mielőtt Leával találkozott. Az egyik sziürke álmában, erre később megesküdött, látta Leát. Lea selyem fejkendőben, fekete napszemüvegben ült az üres tengerparton, erős szélben, és egy Gánésa nevű kígyó tekergett felé. A férfi jól emlékezett a kígyó nevére.

– Pedig egészen normális fiú volt – gondolta Lea az utcán. Egy pillanatra fél lábra állt, s megigazította a harisnyáját a sarkánál. A szőke lány újra elbiciklizett mellette, és mosolyogva Leára pillantott.

– Főnt felejtettem a cigimet – gondolta Lea. – Mindegy, nem fogok visszamenni érte.

Mit csináljak, gondolta Lea. Nem volt ismerős a városnak azon a részén. Megállt a sarkon, és elindult a Sas-hegy irányába. Lesétált a Gesztenyés kertbe, és a díszkúthoz közeli padra leült. Elővette lakk táskájából az Üvöltő szeleket, de nem tudta olvasni, mert a gondolatai hangosabbak voltak az olvasott soroknál. Meleg volt. Megjelent az első kutyasétáltató, egy magyar vizslával. A vizsla körbefutotta Leát. Aztán eliszkolt az ötvenhatos emlékmű felé. Venni kéne egy új szoknyát, gondolta Lea. A burberry mintás szoknya volt rajta, de ennek csak az anyagát szerette. (Kasmír és selyem.)

Lea harmincegy napig ült mozdulatlanul a Gesztenyés kert padján. Közben háromszor esett az eső, megtépte kicsit egy kutya a szoknyája szélét, és a könyvét öléből kifújta a szél a Jagelló útig. Ott hevert Emily Brontë regénye, kinyitva, összetaposva és felpördült lapokkal a park szélén, amikor éppen az egykor Tamásnak nevezett férfi megtalálta.

Leát csak egy kisleány zaklatta az alatt a harmincegy nap alatt. A kisleány kétszer megsimogatta a kezét, egyszer meg kutyaugatást utánzott Lea füléhez hajolva. Egyszer gesztenyét gyűjtött és Lea ölébe rakta.

– Hagyd – mondta a kisleány –, ne ébreszd fel.

A Tamásnak nevezett férfi a Leával töltött éjszaka után már tudott aludni, holott korábban alvászavarai voltak. Gyakran felébredt, és megoldatlannak tetsző problémái foglalkoztatták egészen hajnalig.

Amikor Lea felkelt a gesztenyés kert padról, a Gesztenyés kertben elkezdődött, igaz, senki nem vette észre, az ősz.

A férfi, akit Lea Tamásnak vélt, a Lea eltűnése utáni harmadik napon letelepedett arra a padra, amelyiken Lea ült harmincegy napig, és tetőtől talpig, hogy beleborzongott, átjárta a szerelem.

2000, 2003/4.

KOLOZSI LÁSZLÓ (1970, BUDAPEST) PRÓZAÍRÓ